

18+

VALENTIN RUZANOV

De kie mi estas. Kial mi estas ĉi tie. Kien mi iras 2.0

MEMUAROJ DE EKSTERTERANO

Valentin Ruzanov

**De kie mi estas. Kial mi
estas ĉi tie. Kien mi iras 2.0.
Memuaroj de eksterterano**

«Издательские решения»

Ruzanov V.

De kie mi estas. Kial mi estas ĉi tie. Kien mi iras 2.0. Memuaroj de eksterterano / V. Ruzanov — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-00-553237-4

Mi probable neniam konis vin, aŭ eĉ konis vin. Kie estas tiu juna knabino malfermita al fremdulo? Jes, jaroj pasis, kaj vi fariĝis pli saĝa, kaj mi ankoraŭ rekonas tiun bonvolan knabinon en la distorda spegulo de Facebook. Mi verkas poezion surbaze de memoroj, kaj mi provas paroli pri tio, kion vi ne scias. Iam ŝajnis al mi, ke ĉi tiu urbo tre atendas vin. Do ĝi atendas, ke kantoj pri vi sonu en ĉiu mikrobuso. Do li atendas, ke la luno ŝvebas super la urbo pro scivolemo kaj forgesos pri la fazŝa

Содержание

1. FERMITA	6
2.E = MV ^ 2/2	7
3. ZOMBIOJ	8
4. ŜOFARO	9
5. ORA SPURO	10
6. LA HUNDO EN LA MARO	12
7. NENIU SNACK	14
Конец ознакомительного фрагмента.	16

De kie mi estas. Kial mi estas ĉi tie. Kien mi iras 2.0

Memuaroj de eksterterano

Valentin Ruzanov

Al mia muzo, Brigita Nikitina

*Kaj ĝian finon, nek ĝian lokon, nek ilian turmenton, neniu scias;
(Doktrino kaj Interligoj, 76:45)*

© Valentin Ruzanov, 2021

ISBN 978-5-0055-3237-4

Created with Ridero smart publishing system

Longa tago, brulanta suno kaj flava sablo. Mi estas tre laca. Tre. Ĝi estis longa vojaĝo kaj ne ekzistas vojo reen. Post horo aŭ horo kaj duono, mi estos en la kolonio, kaj ĉio estos en ordo. Kaj kun mi, kaj kun la kolonio, kaj kun tiuj, por kiuj mi iris. Kompreneble ĉio estos en ordo, ĉar ni elektis la plej fortan por nenio – tiu, kiu povas superi ĉion kaj savi tiujn, kiuj restas ĉe la bazo kaj estas kondamnitaj nur atendi. Atendu, kion mi devas fari nun, kaj se la fonto estos sekura, tiam mi estingos mian soifon.

La flavaj okuloj serĉas kaj trovas nenion, kion ili fermas kaj malfermas denove.

La sablo en miaj okuloj igas min pli akra, sed se mi ne trovas sekuran aliron al la fonto, ĝi povas esti danĝera. Mi bezonas akvon. Mi ne povas vivi sen akvo. Eble provu trovi ŝin ĉi tie proksime. En sablo. Kaj kio, la veteranoj diris, ke tio okazis. Mi bezonas nur unu molekulon. Du hidrogeno, unu oksigeno. Du hidrogeno, unu oksigeno... Du hidrogeno...

Ruĝa lango elstaras el la buŝo. La riceviloj malrapide verdiĝas kaj kovriĝas per filmo.

Unu oksigeno... Mi bezonas nur unu molekulon, alie... Du hidrogeno, unu oksigeno...

La nigra nazo faras plurajn konvulsiajn spirojn, la okuloj larĝiĝas.

Alie, mi ne trovos direkton.

Resalto!

Agonie, mi kaŝas mian kapon en la sablo por ne senti doloron.

1. FERMITA

– Kie vi skribis ĉi tion? – la knabo frapis min sur la ŝultron kaj rektigis sian rideton. Mi hezitis, sed tamen turnante min, rimarkante bonan trinkejon, mi decidis ne fordoni min.

– MI ESTAS?

Post pensado, la ulo elprenis malgrandan libron. Turnante unu paĝon post alia, li eklegis laŭte.

– Kaj kiu vi estas efektive?

«La diablo», la ulo frapfermis la libron.

– Kaj kion vi serĉas ĉi tie?

La ulo denove rigardis la libron. – Ĝi diras ĉi tie...

Vi neniam scias, kio estas skribita tie. Sed venu al nekonata urbo, surmetu kravaton, kaj en ĉi tiu formo eliru sur la straton. Ĉi tio estas tro multe!

– Ĉu vi aŭskultas min?

Mi aŭskultas. Mi aŭskultas. Kaj mi ankaŭ serĉas vojon al la drinkejo.

– Kiel vi komprenas tion?

– Vi ofendiĝis. Ŝi ne venis. La ulo kun la libro. Sukcenaj okuloj.

(Songôj)

$2.E = MV ^ 2/2$

Do, la unuan tagon de la monato, kolektinte ĉion, kion mi bezonas, mi ekveturis. Kiam mi forlasas la domon, mi malŝaltas mian telefonon kaj stumblas pro marmora ŝtoneto. «Jen la ĉambroj...»

Turnante la ŝtoneton en miajn manojn, mi malpeze ĵetas ĝin en mian tornistran. Miaj intencoj estas la plej seriozaj.

– Ĉu vi atendas iun?

Elprenante nikelon el mia poŝo, mi ĵetas ĝin en reklaman standon.

– Lasu min diri sortojn.

Mi etendas mian manon. Mi ridetas al la bona humoro.

– Via trajno, cigano!

– Nyis.

(Ĉerizo)

3. ZOMBIOJ

Post la kraŝo, mi eliras el la aŭto. Mi povas vidi nenion. Mi ekfrapas mian kapon kontraŭ tabulon.

«Distrikto Z».

Kaptinte malagrablan odoron, mi esploras la ĉirkaŭaĵojn. Aŝdvaŭa planto. Rivero. Enpleniginte mian dorsosakon per gruzo kuŝanta sub miaj piedoj, mi grimpas ĝis la dua etaĝo por ripozi. La sonoj de la metroo vekas min de duondormo.

– Sekva stacidomo estas Park Kultury.

– ... kaj ripozu, – mi blekas, disĵetante altvaloran gruzon dum la kuro.

(Elkavatoro)

4. ŜOFARO

– Se neniuj havas ion por diri, tiam ni povas daŭrigi la finon de geedzeca kuniĝo.

– Lasu ilin kisi unue.

– Ne, ili unue subskribu.

Post iom da tempo observante la spektantaron, mi forlasas la konstruaĵon kaj diras al la koĉero, ke li konduku min al mia fianĉino.

«Mi scias tiel,» la koĉero vivas.

– Ĉu vero?

– Atosh!

La ĉevaloj flugis supren. Mi ankaŭ volis aldoni: «veturi pli rapide», sed mi ektiris kun tia forto, ke mi apenaŭ havis tempon kapti mian tornistran. Flugante preter butikoj kun nekonata ŝildo, mi apenaŭ sukcesis transdoni al la koĉero, ke ni nepre devas halti ĉi tie.

KELKAJ VORTOJ PRI OKAZI

Post neatendita renkontiĝo, la aspiranta verkisto ekvojaĝas. Movita de memoroj, li forlasas sian hejmon, provante redoni la perditajn kaj akiri la nekonatan.

TEMPO: akcelita

KULTURO: ciberstim

VESTOJ: antaŭtuko kaj pitagora

MORALA: – (streketo)

5. ORA SPURO

Sabato, 18:00.

– Saluton. Ni ŝatus renkontiĝi kun vi. Kun vi sola. Restoracio «Zorotaya Spora...» Sporrra... Ora Sprono. Sep pi um. BONE?

Mi senĝene kontrolas la muzikajn libretojn kaj forlasas la muzikan butikon. Decembra neĝo sur la vizaĝo. Aŭtomobilaj viŝiloj ĉe trafiklumoj. Estas piedira kruciĝo, duonhoron da la vojo tra la urbocentro, kaj riskante mian vivon mi transiras la vojon antaŭ «Sprono». Estas du frostaj figuroj sur la benko ĉe la enirejo de la restoracio.

– Haloveno!

– Saluton! Vi tamen estas iom frua.

– Ni amas tian veteron. Ankaŭ vi frue.

– Mi nur ĉirkaŭiris.

Laŭ sonoj de elektro-ĵazo ni iras en restoracion, kie mi ne estis de tridek jaroj. Tiam ĝi estis nur kafejo alloganta junulojn kun pruvo de japanaj bildstrioj ĉe la ĵus aperitaj videoludiloj.

– Kion vi ordonos?

– Mi estas vegano.

– Pro kiuj kialoj?

– Etika.

La usonanoj, sen montri ajnan signon, ankaŭ mendas vegetaran: borĉo, frititaj terpomoj, salato kaj akvo.

– Vi kondukas sanan vivmanieron. Ĉu vi ne volas ĉesi fumi?

– Mi ne volas.

– Ĉu vi estas kontenta pri ĉio?

– Jes.

– Ĉu vi iam amis?

– Dufoje. La unua edziĝis al la alia. Ĉiuj kontaktoj de la dua estas perditaj.

– Nu. Vi devos aspekti pli bona!

Ankoraŭ duonhoro da senpripensa konversacio kaj eĉ la najbaraj tabloj ekscios pri mia juneca revo – ludi ĵazon en Novjorko, la manko de ruslingvaj manlibroj tiutempe kaj pri mia intereso pri

la angla. Mia sindonema historio en flua angla lingvo estas interrompita de neatendita rimarko de unu el la usonanoj:

– Bonan vesperon!

Sekvante la rigardon de la fremdulo, mi turnas min. Mi vidas la brulantajn okulojn de dudekjara kelnerino, kiu nerimarkeble staras malantaŭ mia dorso, tiaj okuloj estas ĉe la publiko, kiam vi prezentas virtuozaajn pasejojn dum improvizo.

– Bonan vesperon! – la kelnerino, iom embarasita kaj kun iometa rideto sur la vizaĝo, rigardas, kiel mi, kun la buŝo malfermita, denove turnas mian rigardon al la usonanoj.

– Vi devas aspekti pli bone! Ili kapjesas.

(Decembro)

Nokto. Mergite en malfacilaj pensoj, mi marŝas laŭ la aŭtovojo. Ĉi tiu konkreta monstro estis speciale konstruita de la lasta svatanto de la princino por rapida veturado kaj oftaj rendezuoj kun ŝi. Sed laŭ lokaj loĝantoj, la plej mallonga vojo al la Princlando estas la fera vojo. Kaj multaj, kiel mi, elektis ĉi tiun vojon.

– He! Jen mia tolo, – longa, magra knabino en ledjako blokis mian vojon.

– Estas forko plu. Eble ni disiĝos.

– Estas nur du reloj.

– Sed estas multaj dormantoj!

– Ash Litova niasuprantu.

– Kaj mi tre bone komprenas ŝin.

6. LA HUNDO EN LA MARO

Kiam mi atingis la forkon, mi tute ne volis iri laŭ rondirvojo, kaj mi sugestis.

– Malvarmas. Ĉu ni povas dormi kune?

– Sur la nuda bruligita herbo? Ni eĉ ne havas litkovrilon.

– Ĉu la fojnamaso konvenos al vi? Estas unu sur la altaĵo.

– Bone, sed nur unu nokton. Estas limo ie proksime. Surgrimpane la monteton, ni ekloĝis en fojnamaso. Mi ne volis dormi kaj mi proksimiĝis al la knabino. Preskaŭ proksime.

– Estas tro frue. Mi ankoraŭ ne malvarmas, «ŝi flankenpuŝis min per sia mano.

– Kio estas via plej ŝatata bando?

– «Acey.»

– Kio vi estas? Ankaŭ la mia! – la frazo estis prononcita en la lingvo de la princlando kaj la knabino surprizite demandis.

– Ĉu vi scias ĉi tiun lingvon?

– Mi komprenas ion.

– Tiam estos pli facile por ni.

– Usono? Vi diris nur unufoje.

– Mi ne malvarmas kun vi.

– Bone. Mi endormiĝas.

Mi havis koŝmaron en mia sonĝo. Mi batalis kun iu granda ulo, sed li montriĝis malfortulo kaj rapide rezignis. Tiam, post mallonga paŭzo, la ringa juĝisto, tirante siajn vortojn nenature, anoncis:

– Gesinjoroj. Kaj nun ĝi estas nekutima matĉo. En la ringo estas nekomparebla Violon! – la komentisto varmigis la homamason farante longajn paŭzojn, – Kaj ĉarman Kamomilon! Skemo A. A. B. A. Gajninto prenas ĉion!

Du mirindaj belulinoj supreniris la scenejon. Ili ridetis. Ili deĵetis la fundon kaj komencis bati min. Ili havis prilaboritan skemon – Kamomilo, kaptante malantaŭe, provis atingi mian oreton per siaj dentoj, kaj Violet, starante antaŭ, daŭre aranĝis siajn okulvitrojn kaj fine, kalkulinte la trajektorion, falis sur ŝiajn genuojn kaj mordis min dolore. Post la dua raŭndo, mi falis sur seĝon, elĉerpita kaj preskaŭ sensenta pro surprizo – mia kara patrino kun mopso elsaltis en la ringon kaj komencis malpliigi min plorante:

– Filo, mi forgesis, kio estas la aaba plano. Pardonu Dion!

– En partoj A, la establita skemo estas aplikata. Parto B konsistas el iuj malpligrandigoj.

La gongo sonis. «Knabinoj de vera ĵazo» batis min en la stomako per sia kapo, trenis min per la haroj kaj fine komencis verŝi violan-kamomilan miksaĵon de Chanel sur la hagon kaj venkis.

– Panjo, kara, – mi kriis – ili ĵetu la blankan tukon!

«Ili ne povas,» panjo respondis, «ili forgesis lavi ĝin.

– Nu, almenaŭ vi viŝis la polvon? – jam en deliro mi demandis.

– Ĉi tie ne estas polvo. Estas fojno, – respondis la trankvila voĉo de knabino en leda jako.

– Fojno. Pajlo. Fojno. Pajlero, – mi kuris maldekstren, poste dekstren, reflektante la imagajn batojn de miaj rivaloj.

«Kuru al mi,» la knabino flustris, «kaj aŭskultu.

7. NENIU SNACK

Valjok elprenis la ŝlosilon kaj malfermis la pordon de la apartamento. La tago estis suna, do estis lumo hejme. Mi malsatis. Li eniris la kuirejon kaj ĉirkaŭrigardis. Sur la forno estis kovrita pato. Panjo ne estis hejme. Forpreninte la kovrilon de la pato, Valjok malkovris tie maloftan aferon en la domo en la postperestrojka jaroj – viando. Pecoj de rostita viando! La lastan fojon kiam li manĝis tian pladon antaŭ kelkaj jaroj, kiam Banana kondukis lin eksteren por ludi, kaj post unu horo, per saksofono kaj gitaro, ili enspezis multan monon. Kaj nun la fritita viando estis same bongusta kiel tiam. La telefono sonoris. Valjok levis la telefonon:

– Jes... je kioma horo ...? Bone.

Horon poste li jam estis ĉe la stacidomo kaj, rimarkinte Fomich, Valera kaj Parenco, salutis:

– He!

– He!

– Ĉu vi prenis ĉion?

– Jes.

– Mi iros aĉeti cigaredojn.

Revenanta Valjok rimarkis strangan tipon kaŭrantan apud starantaj amikoj. La stranga tipo estis tute inteligenta ulo ĉirkaŭ tridekjara, sed aŭ estis io abomeninda en la ulo, aŭ Valek ĝenis ion:

– Kio Fomich, ĉu la bluaj denove gluiĝas?

Tip staris ĝis sia plena alteco kaj Valjok iom hezitis. Ne estis batalo. Nerimarkeble dum la konversacio, elektra trajno alproksimiĝis. Preninte sakojn kaj dorsosakojn, ĉiuj rapidis al la aŭtoj, kaj la inteligenta tipo ne postrestis:

– Ĉu kunpreni min?

– Ne.

– Domaĝe!

– Selyavi!

Duonhoron poste, malŝarĝante de la aŭto, ĉiuj ekiris sian vojon. La plej malmola el la valizo estis la butona akordiono, kiu estis trenata laŭvice.

Alveninte al la loko, demetante siajn dorsosakojn kaj ripozante, ili ne rimarkis kiel alproksimiĝis la vespero.

– Nu, fiŝkaptante?

– Ĉu vi havas fiŝkaptajn kanojn?

Parenci donis al ĉiu fiŝkaptan bastonon, kaj elfosinte vermojn kaj vagante serĉante laĝeton dum kelka tempo, ili ĉiuj sidiĝis sur la marbordo. Neniu fiŝo estis kaptita. Grandega flava luno aperis sur la ĉielo. En tia nokto mankis nur lupoj kaj homlupoj.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.